

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 53 28 MARTIE ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

Rugăciunea, împreună cu postul și milostenia, este unul din cei trei stâlpi ai evlaviei

Tâlcuită de avva Petroniu Tănase, starețul Schitului românesc Podromul Sfântul Munte Athos.

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al găririi în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul!

Dumnezeule, curățește-mă pe mine, păcătosul!

Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, mântuiește-mă!

Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă! Sfântul Efrem, înșirând cele două feluri de patimi și de virtuți, le numește pe toate deopotrivă „duhuri”: duhul trândăviei, duhul curăției.... Cum să înțelegem oare aici cuvântul „duh”?

4 duhuri ale răutății

Duhul trândăviei. Sfântul Efrem pune trândăvia în fruntea celor patru duhuri pătimase, ca una care este piedică a toată fapta bună și potrivnică celei mai înalte chemări a omului.

Duhul grijii de multe, spun Sfinții Părinți, este însemnul împătimirii de cele materiale, cleiul care ne ține lipiți de cele pământești. El este strâns legat și urmează duhului trândăviei. Într-adevăr, negrijindu-se de lucrarea duhovnicească, omul își caută o mincinoasă împlinire, răspândindu-se în cele din afară, în grija de multe, în grija de cele viitoare, cum să-și agonisească cele plăcute și cum să scape de cele dureroase — căutarea plăcerii și fuga de durere fiind, după Sfântul Maxim Mărturisitorul, grija permanentă a omului împătimit.

Duhul iubirii de sine, al iubirii de stăpânire, este altceva decât stăpânirea cea rânduită de Dumnezeu, față de care tot omul trebuie să se supună (Rom. 13, 1). Este un duh al răutății, o înțelegere strâmbă a purtării omului față de aproapele, un abuz asupra lui, folosindu-l ca unealtă și mijloc de profit personal. Adevărata stăpânire nu este profitoare, ci slujitoare; slujire a aproape-

lui cu dragoste, până la dăruirea vieții pentru mântuirea lui.

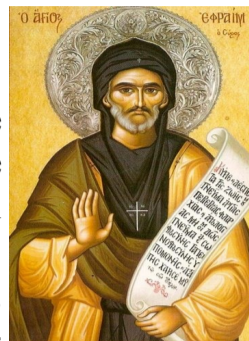
Grăirea în deșert, zice Sfântul Ioan Scărarul, este scaunul slavei deșarte, semn al nepriceperii, urmarea îmbuibării și necurăției, pierderea umilinței și întunecarea rugăciunii (Cuv. 11). Este o irosire a celui mai de cinste dar pe care l-a dat Dumnezeu omului, darul cuvântului, și prefacerea lui în prilej de păcătuire și pierzare.

„Duhul curăției, al răbdării și al dragostei”

Duhul curăției nu trebuie luat ca simplă curăție trupească de păcatele desfrânării. Curăția este prima treaptă a nepătimirii, starea sufletului curățit de patimi, gata pentru lucrarea virtuților.

Duhul gândului smerit este prima sămânță răsărită pe ogorul curăției. Este o așezare în starea firească a existenței noastre pământești în fața lui Dumnezeu. „Cu harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt” (1 Cor. 15, 10). De aceea, Sfinții Părinți ziceau că smerenia este a se socoti omul pe sine mai prejos decât toți oamenii și chiar decât cele necuvântătoare, și a pune pe seama lui Dumnezeu toate faptele sale cele bune.

Duhul răbdării este a doua sămânță care crește pe ogorul curăției. Căci dacă omul se smerește și-și recunoaște păcatele, își dă sea-

ma că este vrednic de nenumărate pedepse din partea lui Dumnezeu.

Duhul dragostei este desăvârșirea și încununarea tuturor celorlalte. Cine s-a împodobit cu curăția, cu smerenia și cu răbdarea, acela este iubitor de Dumnezeu și de aproapele; a ajuns la dragostea are este plinătatea tuturor virtuților, care nu cade niciodată, care este izvor a tot binele. Căci în cine sălășluiește dragostea, însuși Dumnezeu petrece, Care este dragoste (1 Ioan 4, 8).

Dacă cele patru patimi formau un povârniș de la trândăvie tot mai jos, apoi cele patru virtuți sunt trepte suitoare de la curăție până la Dumnezeu. Totodată, ele sunt potrivnice celor patru duhuri rele și ne arată cum ne putem tămădui sufletul îmbolnăvit de ele. Curăția vindecă sufletul îmbolnăvit de grăirea în deșert, smerenia însănătoșește legăturile cu aproapele, răbdarea ne scapă de împătımirea față de lucruri, iar dragostea vindecă nepăsarea de mântuire, prin recunoștință și iubirea față de Dumnezeu. Partea a treia a rugăciunii Sfântului Efrem: **„Așa, Doamne, dăruiește-mi să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu...”**, este o recapitulare într-o formă mai concisă a celor cerute în partea a doua. (<https://doxologia.ro/viata-bisericii/convorbiri-duhovnicesti/rugaciunea-sfantului-efrem-sirul-talcuita-de-avva-petroniu>).

Duminica a II-a din Postul Mare (a Sfântului Grigorie Palama) – Sfânta Evanghelie după Sf. Marcu. 2, 1-12

Duminica a II-a din Sfântul și Marele Post al Sfințelor Paști se numește și Duminica Sfântului Grigorie Palama, începând cu anul 1368, când a fost canonizat acest mare dascăl al isihasmului. Duminica a II-a din Postul Mare este duminica luminii duhovnicești necreate și veșnice din Împărăția lui Dumnezeu. Lumina aceasta, nevăzută cu ochii trupești, este simbolizată în icoanele ortodoxe prin lumina din jurul capului sfinților, numită aureolă sau nimb. Sfântul Grigorie Palama arată în scrierile sale că această lumină nu vine de la soare, ci este lumină necreată care se arată din interiorul sufletului omului rugător unit cu Dumnezeu, întrucât ea vine

direct din lumina sau slava Preasfintei Treimi. Această lumină necreată și veșnică este harul Domnului nostru Iisus Hristos, prin care se arată dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh (cf. II Corinteni 13, 13), ea este însăși prezența lui Dumnezeu în oamenii sfinți, drept-credincioși, smeriți și mult rugători.

Harul iertării ne face sănătoși sufletește. Evanghelia de astăzi ne arată, în mod deosebit, harul sau puterea vindecătoare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care vindecă un paralytic, numit slăbănog în limbajul evanghelic. Dar înainte de a-l vindeca pe acesta, Hristos Domnul îi spune: „Fiule, iartă-te ție păcatele tale!”, iar cei care au auzit aceste cuvinte au zis: „De ce grăiește Acesta astfel de blasfemii? Cine poate să ierte păcatele, decât numai singur Dumnezeu?” Însă Mântuitorul Iisus Hristos în

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

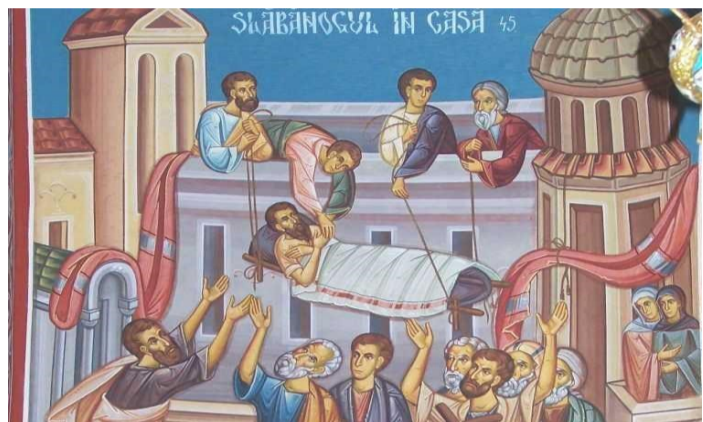
mod voit a zis mai întâi: „Iartă – se ție păcatele tale”, pentru a arăta că El este nu numai om, ci este Dumnezeu-Omul și, ca atare, are această putere de a ierta păcatele, pe care o are numai Dumnezeu. În cazul omului paralizat din Evanghelie, Mântuitorul Iisus Hristos vindecă mai întâi sufletul acestuia, întrucât era bolnav din cauza păcatelor sale, iar după aceea, Hristos Domnul îi spune bolnavului iertat: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta!

”Boala, urmare a păcatului sau pedagogie divină. Evanghelia ne arată legătura dintre păcat și boală. Desigur, nu toate bolile sunt urmări ale păcatelor. Unele dintre boli sunt îngăduite de Dumnezeu tocmai pentru a ne feri de păcate sau pentru a nu ne bizui numai pe sănătatea noastră trupească, pe forțele proprii, ci, mai întâi, pe ajutorul Lui! **Rugăciunea pentru alții și ajutorarea lor ne arată taina Bisericii-comuniune**

Evanghelia duminicii a-II-a din Postul Mare ne mai arată că Hristos Domnul iartă păcatele cuiva și îi dăruiește vindecare bolnavului ținând seama și de credința celor care aduc la El pe omul păcătos și bolnav.

Păcătosul iertat devine un fiu duhovnicesc. În mod surprinzător, Mântuitorul Iisus Hristos îl numește pe acest om paralizat „fiule”, ceea ce nu era un lucru obișnuit. El a vindecat o mulțime de bolnavi, dar nu tuturor le-a spus „fiule”. Acestui bolnav, acestui om paralizat, însă, i-a spus „fiule”, după cum i-a spus femeii care avea scurgere de sânge de ani mulți: „Îndrăznește, fiică” (Luca 8, 48). Când Mântuitorul Iisus Hristos numește pe cineva fiu sau fiică înseamnă că a recunoscut credința acelei persoane. Deci prin însuși faptul că îl numește pe acest om paralizat fiu, adică fiu duhovnicesc, Mântuitorul vrea să spună că a

citit în sufletul acestuia faptul că are multă credință și multă dorință de a fi vindecat, iar El îi arată iubirea părintească a lui Dumnezeu, iertându-l și vindecându-l. Așadar, omului păcătos care se pocăiește, trecând prin suferință, Dumnezeu îi dăruiește harul înfierii. Astfel, omul iertat de Dumnezeu este un om înfiat prin har. Dintr-un rob al păcatului, harul iertător, vindecător și eliberator al lui Hristos face un fiu al credinței și al iubirii divine părintești! (<https://basilica.ro/predica-preafericitului-parinte-patriarh-daniel-la-duminica-a-ii-a-din-postul-mare/>).

SINAXAR

28 MĂRTIE

Cuviosul Ilarion cel Mare (291 - 371/372) este un mare pustnic al monahismului și unul din Părinții pustiei din secolul al IV-lea. A trăit în Egipt, Palestina și Cipru. prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face în ziua de 21 octombrie. Sfântul Ilarion s-a născut în anul 291 în satul palestinian Tavata (Tabatha). Trimis în Alexandria la studii, s-a familiarizat cu credința ortodoxă și s-a botezat acolo. După ce a auzit despre viețuirea asemenea îngerilor a Sfântului Antonie cel Mare (prăznuit în 17 ianuarie), Ilarion a plecat să-l întâlnească și să învețe de la el cele plăcute lui Dumnezeu. Însă curând s-a întors acasă pentru moartea părinților săi și, împărțind tot ce i-a rămas săracilor, Ilarion s-a dus în deșertul din vecinătatea orașului Maium (Maiuma). L-a vizitat însă pe avva Antonie de mai multe ori, una din aceste întâlniri fiind relatată de o apoteogmă din Patericul egiptean: *A mers avva Ilarion din Palestina, la munte, către avva Antonie. Și i-a zis lui avva Antonie: "Bine ai venit, luceafărul cel ce răsari dimineța!" Și i-a zis avva Ilarion: "Pace ție, stâlpule de lumină care luminezi lumea!"* În deșert, călugărul s-a luptat mult cu gândurile necurate, cu risipirea minții, cu patimile trupului, dar pe toate le-a învins cu munca fizică grea, post și rugăciune neîncetată. Diavolul vrăjmaș voia să-l sperie pe Ilarion cu închipuiri și năluciri. Astfel, în timpul rugăciunii el auzea copii plângând, femei tânguindu-se, lei răgând și alte dobitoace făcând gălăgie. Sfântul a înțeles meșteșugurile diavolului care căuta să-l izgonească din pustie dar rugăciunea puternică l-a ajutat să depășească frica. Odată, niște hoți l-au atacat pe Ilarion și numai cu puterea cuvântului sfântul i-a îndreptat de la viața

păcătoasă pe care o duceau. În scurt timp, toată Palestina a auzit de sfântul pustnic. Domnul l-a învrednicit pe Sf. Ilarion cu puterea izgonirii duhurilor necurate, eliberând cu harul primit multe suflete din legăturile vrăjmașului. Cu șapte ani înainte de moartea sa (+ 371 / 372), Sf. Ilarion s-a mutat înapoi în Cipru, unde l-a reîntâlnit pe Epifanie de Salamina. A trăit în singurătate și liniștire până în clipa în care Domnul l-a chemat la El. Viața sa a fost scrisă de fericitul Ieronim către anul 391, și s-a bucurat de o mare circulație.

31 MĂRTIE

Sfântul Sfințit Mucenic Ipatie,
Episcopul Gangrei

Sfântul Ipatie din Gangra fost un episcop al cetății Gangra din Asia Mică, care a luat parte la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, unde l-a susținut pe Sfântul Atanasie cel Mare și a condamnat erezia lui Arie. A suferit o moarte martirică și este cinstit ca sfânt de Biserica Ortodoxă pe 31 martie. A participat la Sinodul de la Niceea (325), iar numele său se află și pe lista participanților la Sinodul de la Gangra (340). A trăit până în vremea domniei împăratului Constantiu al II-lea (337-361) când, aflat pe drumul de la Constantinopol la Gangra, a fost atacat într-un loc pustiu de un grup de eretici novațieni, iar trupul său a fost aruncat într-o măștișă. O femeie care făcea parte din grupul de atacatori l-a lovit în cap cu o piatră, ucigându-l. Ulterior, femeia a înnebunit și a început să se lovească singură cu aceeași piatră. Ea s-a vindecat numai după ce a fost adusă la locul de înmormântare al episcopului Ipatie. Trupul său a fost găsit de câțiva creștini care l-au adus în cetatea Gangra și l-au îngropat acolo. După moartea episcopului Ipatie s-au consemnat numeroase vindecări miraculoase ale celor care s-au rugat la moaștele sale. Din acest motiv, Sfântul Ipatie este numit „*făcător de minuni*” în *Viețile Sfinților*. (https://ro.wikipedia.org/wiki/Ipatie_din_Gangra).

PROGRAM LITURGIC POSTUL MARE

SÂMBĂTĂ—UTRENIE

SF. LITURGHIE POMENIREA
MORȚILOR

TAINA SF. SPOVEDANII
(MĂRTURISIRII)

ORA 14.00-18.00

DUMINICĂ—UTRENIA, ACATIST SF. LITURGHIE

LUNI

RUGĂCIUNILE DE DIMINEAȚĂ
ÎMPĂRTĂȘIT CREDINCIOȘI LA
DOMICILIU

MARȚI

ÎMPĂRTĂȘIT CREDINCIOȘI LA
DOMICILIU
ACATIST 8,30

MIERCURI

PARACLISUL MAICII DOMNULUI
9,00-10,00

JOI

ÎMPĂRTĂȘIT CREDINCIOȘI LA
DOMICILIU

VINERI

TAINA SF. SPOVEDANII
(MĂRTURISIRII)

12,00-14,00

TAINA SF. MASLU Botoșani
17,30-19,00